

Sara Wacklin -kodissa Oulussa järjestettiin Uutta virtaa elämään - laulaen, liikkuen, muistellen - kerhotoimintaa dementoituneille keväällä 2012. Kerhoista saatiin kokemuksia siitä, kuinka kohdata muistisairautta sairastava henkilö, miten suunnitella hänelle kohdennettua toimintaa ja kuinka tärkeää on yhteistyö hoitohenkilöstön ja/tai omaisten kanssa.

Kerhojen ohjaajina toimi muusikko-tanssija -työpari ja mukana oli aina myös joku hoitohenkilön jäsen. Erityisryhmien kanssa toimittaessa on tärkeää ennakolta hankkia yleistietoa siitä, mitä erityistä juuri tämän erityisryhmän kanssa voi olla odotettavissa. Tämän ei kuitenkaan kannata suunnittelussa antaa rajata liiaksi sitä, mikä voi olla mahdollista ja mikä ei. Hoitokodin ulkopuolelta tuleva kerho-ohjaaja voi saada kerholaisten käyttäytymisessä arjesta poikkeavia ihmeitä aikaan! Tutustumalla ja kokeilemalla saa tietoa, jonka pohjalta kerhotoiminnan sisältöä voi muokata viikkojen kuluessa.

UVE-kerhoista saatiin kokemuksia siitä, kuinka kohdata muistisairautta sairastava henkilö, miten suunnitella hänelle kohdennettua toimintaa ja kuinka tärkeää on yhteistyö hoitohenkilöstön ja/tai omaisten kanssa. Jokainen kerhokerta noudatti viikosta toiseen suunnilleen samana toistuvaa ohjelmajärjestystä, josta kuitenkin tarvittaessa joustettiin tilanteen mukaan. Ensimmäinen perusasia oli se, ettei muistisairas ihminen sairautensa takia muista. Vaikka kerho kokoontui 8 viikon ajan, joka kerta kohdattaessa oli kuin olisi tavattu ensimmäistä kertaa. Esittely oli siis tärkeää ja oma ohjelmanumeronsa. Oman nimen sanomisen tai kuulemisen lisäksi esittelyyn yhdistettiin jokin henkilökohtainen liike, jonka tekemistä tarvittaessa autettiin kädestä pitäen. Näin edesautettiin yhteyden saamista, osallistavuutta ja vuorovaikutusta. Liikunnallinen elämyskertomus, joka yleensä toteutettiin paikoillaan istuen, laadittiin hyödyntämällä ryhmän jäsenten historiallista taustaa, kuten ammattialoja tai elinympäristöjä (maaseutu tai kaupunki, järvi/meri/joki tai mantere, kesä tai talvi). Musiikkivalinnoissa hyödynnettiin palvelukodin omaa lauluvihkoa, cd-levyjä ja osallistujien lempilauluja. Musiikkia kuunneltiin myös muusikko-ohjaajien esityksinä ja kappaleet vaihtelivat omista sävellyksistä tunnettuihin melodioihin. Musiikin avulla kerhossa syntyi keskusteluja esim. säveltäjistä eli asioita ja nimiä muistui mieleen ja niistä puhuttiin.

Laulujen avulla jotkut kerholaiset myös ikään kuin heräsivät eloon, sillä jotkut muistisairaista ihmisistä näyttävät ulospäin siltä kuin he olisivat vaipuneet omaan suljettuun maailmaansa vailla näkyvää kontaktia muihin. Tämän ei kuitenkaan tulisi liiaksi antaa vaikuttaa vuorovaikutuksessa, sillä muistisairailla ihmiset aistivat ympäristöönsä hyvinkin herkästi, kuten esim. toisten ihmisten tunnetiloja tai yleistä ilmapiiriä. Siksi kerhojen miellyttävä ja luottavainen tunnelma oli hyvin keskeisessä osassa ja UVE-ohjaajat varustautuivat tanssi- ja musiikkialan osaamisensa lisäksi kiireettömyydellä, rauhallisuudella ja hyväntuulisuudella. Tällaisessa kerhotoiminnassa ei voi pyrkiä opettamaan kerholaisille mitään vaan päinvastoin, heillä on opetettavaa ohjaajille.